

РЕШЕНИЕ

№ 722

гр. Варна, 03.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, IV СЪСТАВ, в публично заседание на девети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Константин Д. Иванов

Членове: Мая Недкова

мл.с. Ивалена Орл. Димитрова

при участието на секретаря Петя П. Петрова
като разглежда докладваното от мл.с. Ивалена Орл. Димитрова Въззивно гражданско дело № 20223100500456 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

Образувано е по подадена въззивна жалба вх. № 303720/10.02.2021 г., уточнена с молба вх. № 260844/21.01.2022 г., от Н. Г. В., ЕГН *****, с адрес: гр. Варна, ул. „Генерал Колев“ № 70, ап. 15, чрез адв. К.Н., срещу Решение № 262785 от 09.11.2021 г., постановено по гр. д. № 3000/2021 г. по описа на ВРС, LI състав, в частта с която е отхвърлен предявеният от Н. Г. В., ЕГН *****, срещу ТП на НОИ – Варна, с адрес: гр. Варна, ул. „Охрид“ № 6, иск с правно основание чл. 1, ал. 1, т. 3 от ЗУТОССР за приемане на установено в отношенията между страните, че ищцата е придобила трудов и осигурителен стаж в периода от 01.02.1992 до 06.05.1993 г. при работодател „Авангард - Черно море“ ООФ, гр. Варна, с адрес: гр. Варна, ул. „Александър Пушкин“ № 7, на длъжността „икономист по планиране, ТРЗ и ценообразуване“, както и че от 06.05.1993 г. до 06.05.1994 г. същата е придобила 1 година трудов и осигурителен стаж за отглеждане на детето си до 3-годишна възраст.

Жалбоподателката счита постановеното решение в атакуваната част за незаконосъобразно, неправилно и необосновано. Излага, че от доказателствения материал по делото се установява, че е полагала труд в „Авангард - Черно море“ ООФ на посочената длъжност от 1991 г. до излизането си в отпуск по майчинство, като след раждането на сина си се е грижила за него до навършването му на 3-годишна възраст, или до 06.05.1994 г. Сочи, че времето до навършване на 3-годишна възраст на отглежданото дете се зачита за трудов стаж. Заявява, че ползването на платен отпуск по майчинство до втората година на детето и отглеждането му от жалбоподателката не е било оспорено от насрещната страна. Изтъква, че горното обстоятелство се установява и от положения печат от работодателя на гърба на Акта за раждане.

Застъпва, че периодът до навършване на 3-годишна възраст на детето следва да бъде зачетен като трудов стаж съгласно нормата на чл. 354, ал. 1, т. 6 от КТ, същият не се вписва в трудовата книжка, а се зачита за такъв въз основа на представен Акт за раждане.

Настоява за отмяна на решението в обжалваната част и постановяване на друго, с

което да бъде прието за установено, че жалбоподателката е придобила трудов и осигурителен стаж за периода от 01.02.1992 г. до 06.05.1994 г. Претендира разноски.

В срока по чл. 263 ГПК въззиваемата страна ТП на НОИ - Варна, чрез главен юрисконсулт Е.Л., депозира писмен отговор, в който излага доводи за неоснователност на жалбата. Счита първоинстанционното решение в обжалваната част за правилно, законосъобразно и обосновано и настоява за неговото потвърждаване.

В съдебно заседание въззивницата Н.В., редовно призована, не се явява, не се представлява.

В съдебно заседание въззиваемата страна ТП на НОИ – Варна, редовно призована, се представлява от юрисконсулт Е.Л.. Настоява за потвърждаване на първоинстанционното решение в обжалваната част на изложените в отговора на жалбата основания.

За да се произнесе, съдът съобрази следното:

Първоинстанционното производство е образувано по предявен от Н. Г. В., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. Варна, ул. „Генерал Колев“ № 70, ап. 15, срещу ТП на НОИ – Варна, с адрес: гр. Варна, ул. "Охрид" № 6, иск с правно основание чл. 1, ал. 1, т. 3 ЗУТОССР за приемане за установено в отношенията между страните, че ищцата е придобила трудов и осигурителен стаж, както следва: в размер на 4 години 4 месеца и 16 дни за периода от 20.12.1989 г. до 06.05.1993 г. при работодател „Авангард - Черно Море“ ООФ с адрес: гр. Варна, ул. „Александър Пушкин“ № 7, на длъжността „икономист по планиране, ТРЗ и ценообразуване“, както и в размер на 1 година за периода от 07.05.1993 г. до 06.05.1994 г. – за отглеждане на детето си до 3-годишна възраст, на осн. чл. 354, ал. 1, т. 6 от КТ.

В исковата молба се излага, че в периода от 20.12.1989 г. до 06.05.1994 г. ищцата била в трудово правоотношение с „Авангард - Черно Море“ ООФ, като заемала длъжността „икономист по планиране, ТРЗ и ценообразуване“, имала 8-часов работен ден и заплата от 340 лв. Постъпила на работа по заместване на работничката И.Ц.К., която ползвала отпуск по майчинство, като след отпуска титулярят не се завърнал на работа и ищцата останала на длъжността. В периода април 1991 г. – май 1993 г. ищцата ползвала отпуск за отглеждане на дете до 2-годишна възраст, а в периода май 1993 г. – май 1994 г. била неработеща майка, която се грижи за дете до 3-годишна възраст, съобразно разпоредбата на чл. 354, ал. 1, т. 6 КТ, което време се зачита за трудов и осигурителен стаж.

„Авангард - Черно Море“ ООФ прекратило дейността си и не било пререгистрирано в Търговския регистър, респективно се смятало и за заличен търговец. При подаване на документи за пенсиониране ищцата разбрала, че стажът ѝ при посочения работодател липсвал в архивите на НОИ.

Настоява за уважаване на предявения иск. Претендира разноски.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът ТП на НОИ – Варна, депозира отговор на исковата молба, в който излага становище за недопустимост на предявения иск с твърдения, че липсвало приложено удостоверение по чл. 5, ал. 2 ЗУТОССР, евентуално оспорва иска и като неоснователен.

Настоява за прекратяване на производството по делото, евентуално – за отхвърляне на претенцията.

След като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съдът намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата, инициирала настоящото въззивно произнасяне, е подадена в срок, от надлежно легитимирана страна, при наличието на правен интерес от обжалване, поради което е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Съгласно чл. 269 от ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част. В обхвата на така посочените

въззивни предели съдът намира обжалваното решение за валидно и допустимо.

Въззивният съд е обвързан от наведените във въззивната жалба доводи за неправилност на първоинстанционното решение – арг. чл. 269, изр. 2 ГПК, поради което следва да се произнесе само в пределите на релевираните такива.

Предявен е установителен иск с правно основание чл. 3, вр. чл. 1, ал. 1, т. 3 от Закона за установяване на трудов и осигурителен стаж по съдебен ред (ЗУТОССР).

Спорът пред настоящата инстанция се концентрира върху въпроса придобила ли е ищцата трудов и осигурителен стаж за периода от 01.02.1992 г. до 06.05.1993 г. при работодателя „Авангард - Черно Море“ ООФ, както и за периода от 07.05.1993 г. до 06.05.1994 г., на осн. чл. 354, ал. 1, т. 6 от КТ.

Доказването на елементите от фактическия състав на иска трябва да е пълно.

Съдът намира, че от представените по делото доказателства не може да бъде формиран извод, че ищцата Н.В. е придобила трудов и осигурителен стаж за периода от 01.02.1992 г. до 06.05.1993 г. при работодателя „Авангард - Черно Море“ ООФ.

Видно от трудов договор от 01.01.1991 г., същият е сключен между Н.Г.Д. и работодателя „Авангард - Черно Море“ ООФ на основание чл. 68, т. 1 и т. 3 от КТ за заемане на длъжността „икономист по планиране, ТРЗ и ценообразуване“ по заместване на отсъстващ работник. В договора е уговорено пълно работно време и основно трудово възнаграждение в размер на 340 лв. месечно, както и допълнително такова от 3% или 10,20 лв. на месец. Отражено е още, че работникът е постъпил на работа на 02.01.1991 г. Договорът е подписан от работника и ръководителя на предприятието, както и от гл. счетоводител, ръководител ТРЗ и завеждащ „Личен състав“ („Кадри“).

От Удостоверение за идентичност на имена изх. № АУ087452ПР от 10.09.2020 г. се установява, че имената Н. Г. В. и Н.Г. Д. са на едно и също лице, с отразен в удостоверението единен граждански номер, съвпадащ с този на ищцата.

Видно от Удостоверение за раждане серия Р 91 г. № 009518, Н. Г. В. е майка на детето В.В.Б., родено на 06.05.1991 г. На гърба на документа се съдържа удостоверяване от дата 20.06.1991 г. на главен счетоводител при „Авангард - Черно Море“ ООФ за получена еднократна помощ за трето дете; положен е подпис на служителя и печат на дружеството.

Първоинстанционният съд е допуснал събирането на гласни доказателствени средства чрез разпит на ангажирания от ищцата свидетел И.Р.Г.. Същите са допустими по арг. на чл. 6, ал. 2, т. 1 ЗУТОССР. В Протокол от ОСЗ, проведено на 11.10.2021 г., е отразено, че, съгласно изискванията на чл. 6, ал. 4 от ЗУТОССР, свидетелят е представил оригинал на трудовата си книжка, от който се установява, че същият е работил при работодателя „Авангард - Черно Море“ ООФ за периода от 20.03.1990 г. до 31.01.1992 г., който е обхванат от исковия период.

В показанията си свидетелят излага, че започнал работа в „Авангард -Черно Море“ ООФ през 1990 г. като ръководител в направление „Инженеринг“ и бил назначен за генерален директор. Заявява, че познава Н.В. като негов служител; сочи, че същата е заемала икономическа длъжност в предприятието при пълно работно време и е получавала заплата срещу подпис на ведомост. Не си спомня точно в кой период ищцата е работила в предприятието, включително не е сигурен дали я е заварил при постъпването си на длъжност през 1990 г. Мисли, че при освобождаването му през 1992 г. тя все още е работела там, но също не е сигурен. Не си спомня също дали ищцата е ползвала някакви отпуски.

От анализа на посочените доказателства се установява, че същите не съдържат данни за период на трудов и осигурителен стаж, придобит при работодателя „Авангард - Черно Море“ ООФ, извън вече установения от първоинстанционния съд. Тъй като единственият представен по делото трудов договор е срочен, неподкрепено с никакви доказателства, включително със събраните гласни такива, остава твърдението на ищцата, че титулярката на длъжността е прекратила трудовото си правоотношение с предприятието и ищцата е останала на нейно място. Актът за раждане на детето и установеното обстоятелство, че към

20.06.1991 г., когато е изплатена еднократната помощ за трето дете, трудовото правоотношение на ищцата все още не е било преустановено, не могат сами по себе си да доведат до извод, че същото е продължило за целия визиран срок на отпуск по чл. 163, ал. 1, и чл. 164, ал. 1 от КТ. С оглед на изложеното и предвид предявената претенция за признаване на установено, че за периода от 01.02.1992 г. до 06.05.1993 г. ищцата е придобила трудов и осигурителен стаж конкретно при работодателя „Авангард - Черно Море“ ООФ, същата не следва да бъде уважавана.

По делото липсва и пълно доказване по отношение на претенцията за признаване на 1 година трудов и осигурителен стаж на ищцата за периода от 07.05.1993 г. до 06.05.1994 г. на основание чл. 354, ал. 1, т. 6 от КТ. Съгласно посочената норма, относимо към настоящия казус е публикуваното в ДВ, бр. 100 от 1992 г., а именно, че за трудов стаж се признава и времето, през което не е съществувало трудово правоотношение, когато майката, бащата, осиновителката или осиновителят се грижи за отглеждане на дете до навършване на 3-годишна възраст. Въпреки широкия обхват на горния законов текст обаче, за установяването на този стаж по съдебен ред не е достатъчен актът за раждане. Трудовият стаж по чл. 354, ал. 1, т. 6 от КТ се удостоверява с представянето на акт за раждане на детето и трудовата книжка или документ, от който е видно, че през същия период лицето няма трудов стаж, признат по друг ред. Такъв документ по делото не е представен, поради което съдът не може да формира извод, че ищцата е придобила трудов стаж на основание цитираната норма. В тази си част предявената претенция също не следва да бъде уважена.

По изложените съображения, съдът намира депозираната въззивна жалба за неоснователна, като първоинстанционното решение следва да бъде потвърдено.

По отношение на съдебно-деловодните разноски:

Съгласно Тълкувателно решение 2/2015 от 06.06.2016 г. на ОС на ГО, в производството по чл. 1, ал. 1, т. 3 от Закона за установяване на трудов и осигурителен стаж по съдебен ред са приложими общите правила на ГПК за присъждане на разноските. На основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, при този изход на спора, разноски за настоящата инстанция за защита по неоснователна въззивна жалба се следват на въззиваемата страна – ТП на НОИ – Варна; същата обаче не претендира такива.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 262785 от 09.11.2021 г., постановено по гр. д. № 3000/2021 г. по описа на ВРС, LI състав, в **частта** с която е отхвърлен предявеният от Н. Г. В., ЕГН *****, срещу ТП на НОИ – Варна, с адрес: гр. Варна, ул. „Охрид“ № 6, иск с правно основание чл. 1, ал. 1, т. 3 от ЗУТОССР за приемане на установено в отношенията между страните, че ищцата е придобила трудов и осигурителен стаж в периода от 01.02.1992 до 06.05.1993 г. при работодателя „Авангард - Черно море“ ООФ, гр. Варна, с адрес: гр. Варна, ул. „Александър Пушкин“ № 7, на длъжността „икономист по планиране, ТРЗ и ценообразуване“, както и че от 07.05.1993 г. до 06.05.1994 г. същата е придобила 1 година трудов и осигурителен стаж за отглеждане на детето си до 3-годишна възраст на осн. чл. 354, ал. 1, т. 6 от КТ.

В останалата си част, като необжалвано, Решение № 262785 от 09.11.2021 г., постановено по гр. д. № 3000/2021 г. по описа на ВРС, LI състав, е влязло в сила.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд на Република

България в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____